

Mundtlig beretning, Dansk Fagpresse, 27. marts 2008

Svend Bie, formand

Uddrag: indledning om mediepolitik:

Da Thomas Nielsen i 1982 trådte tilbage som formand for LO, var det med ordene: Vi har sejret ad helvede til. En formulering som siden hen er blevet endevendt fordi den udtrykker den dobbelthed, der ligger i enhver sejr.

Specialmedierne står netop nu til at sejre. Alle medier vil være lige som os. Aviserne udgiver tillæg, der ligner vores blade, Danmarks Radio segmenterer sig på nettet til specielle målgrupper og inden for faglige afgrænsninger, samtidig med at omnibusdelen af medierne fylder mindre og mindre. De store penge følger selvfølgelig markedet, og derfor er denne udvikling også udtryk for, at specialmedierne fejrer triumfer. Og det giver en række udfordringer, hvis vi ikke skal ende med at sige: Vi fejrer triumfer ad helvede til.

Alle er selvfølgelig velkomne i vores branche, men på grund af den gældende medielovgivning, så er det ikke en konkurrence på lige vilkår, og derfor er det ikke givet, at det bliver specialmedierne, der kommer til at høste frugterne af specialiseringen.

Vi hører så meget om budgetproblemer i Danmarks Radio, underskuddet på gratisaviser og problemer på TV 2, at man ofte glemmer, at mediebranchen er en vækstbranche, der – når man ser på medierne i bred forstand – kommer til at skovle penge ind.

Men det er også en branche, der står foran så store omstruktureringer, at det er meget vanskeligt at sige, hvem der kommer til at skovle penge, og hvem der knækker skovlen.

Derfor er vi også meget tilfredse med, at mediestøtten skal kulegraves af Rambøll sammen med to medieforskere, Anker Brink Lund og Preben Sepstrup. Forskerne skal også komme med forslag til en ny mediestøtte.

Denne kulegravning blev aftalt i forbindelse med seneste medieforlig blandt andet efter forslag fra Dansk Fagpresse, så det er i høj grad en af foreningens succes-historier.

Vores ønske til denne redegørelse er at få skabt mere sammenhæng og mere fremtid i mediestøtten.

Vi har til forskerne indleveret en gennemgang af, hvor vi mener skævhederne ligger, og hvad vi ønsker af en fremtidig mediestøtte.

I dette udspil har vi bl.a. beskrevet, hvordan mediestøtte rettet mod bestemte medietyper ikke giver mening på grund af mediekonvergensen.

Vi har beskrevet momsproblemerne, der er særlig grelle i Danmark. I intet andet land er der så stor forskel på de momsvilkår, som forskellige medier skal drive deres forretning under.

Et andet punkt er den ulige konkurrencesituation, vi er i, når vi skal opbygge vores medier på nettet i konkurrence med Danmarks Radio og TV2's regioner, der har tvangsudskrevne skatter i ryggen. Vi håber at kulegravningen kan resultere i forslag til en meget mere fremtidsorienteret afgrænsning af, hvad der er public service, og hvad der bare er ubegrundet konkurrence med andre medier.

Det er et punkt, hvor vi ser et stadig større fodslag med DDF, der i en kronik for nylig netop gik ind i problematikken med, at DR bruger nettet til at gå på strandhugst hos andre medier.

Jeg skal ikke skjule, at dette er og bliver svært stof at håndtere i de politiske processer. Danmarks Radio er med rette populær hos befolkningen, og politikerne står ikke i kø for at begrænse DR's

muligheder, ligesom DR heller ikke selv gør det let at diskutere en naturlig afgrænsning af, hvad der skal ligge inden for deres lovfinansierede virksomhed.

Når det nu er vanskeligt at få DR's økonomi til at hænge sammen kan det f.eks. undre, at DR stadig holder fast ved at have flere egne kor og orkestre – for slet ikke at tale om koncertsalen. Det er der kun en håndfuld statsradiofonier, der har i hele verden, og det svarer jo næsten til at vores Altinget oprettede sit eget parlament for at kunne dække den politiske proces.

Når det er sagt, så er det lige så klart, at det er svært at forestille sig med et lille sprogområde som Danmark, at politikerne bare vil blande sig uden om, og slet ikke give mediestøtte – det er ikke virkelighedens verden.

Udgangspunktet for politikernes ønske om at støtte udgivelsen af visse medier er et både forståeligt og anerkendelsesværdigt ønske om at medvirke til den almindelige samfundsoplysning hos danskerne, så de kan deltage aktivt i demokratiet på et så oplyst grundlag som muligt. Sådan vil hovedbegrundelsen for mediestøtten formentlig også lyde uanset hvilke resultater, der kommer ud af den flerårige proces, der nu er sat i gang.

De politikere, der har mest at skulle have sagt, har opnået et fornuftigt samspil med de medier, vi nu engang har – ellers var de næppe blevet valgt. Det betyder, at det ikke er fra politisk hold, at ønsket om fornyelse af medierne kommer.

Det bliver derfor et helt centralt spørgsmål for debatten om den fremtidige mediestøtte: Skal den økonomiske støtte konstrueres, så den er konserverende og lægger sten i vejen for nye konkurrenter, eller skal den konstrueres, så den fremmer nye medier og øger deres muligheder for at tage konkurrencen op med de eksisterende?

Skal de næste års debat om mediestøtte blive konstruktiv, er det også nødvendigt at gøre op med politikernes forsimplede billede af de forskellige mediers rolle i et dynamisk, demokratisk samfund som det danske. Den fantastiske bredde, vi har i de danske specialmedier, giver et undervurderet bidrag til den store sammenhængskraft, der er her i landet. Det er den specialiserede debat, der sikrer, at der er solid bund i demokratiet, og derfor er livskraftig udvikling af specialmedier, ugeblade, fagblade, netmedier, specialradioer, lokal-tv osv. uhyre vigtig for den sunde dialog i samfundet.

Med de forandrings- og udviklingskrav vi hver især bliver mødt med i en stadig mere global verden, ville vi være ilde stedt uden solide specialmedier, der kan gå i dybden med vores særlige interessefelter.

Derfor er mediestøtte ikke kun et spørgsmål om at bevare eller forandre for demokratiets skyld, men også et spørgsmål om en bredere funderet sammenhængskraft og global konkurrenceevne. Vi klarer os ikke i den globale konkurrence uden livskraftige medier, der kan tage vare på den forståelse og debat, der er forudsætningen for, at vi fortsat udvikler os livskraftigt og konkurrencedygtigt i en verden med stadig mere åbne grænser.